

[Aksel Larsen.]

ligheder for at komme ind i fællesmarkedet. Så bliver det altså spørgsmålet, om venstre eller folketingets flertal skal bestemme Danmarks markedspolitiske orientering.

Jeg kan ikke se, at det er noget argument mod socialistisk folkepartis stilling til de nordiske forhandlinger og til et forenet Norden, at vi har stemt imod ansøgningen til fællesmarkedet. Det er, fordi vi mener, at det ikke er et sted for Danmark at komme ind. Venstre, som vil ride på to heste på samme tid og siger: vi vil på samme tid ind i fællesmarkedet og ind i Norden, dog med førsteprioritet til fællesmarkedet, synes jeg er lidt dårligere stillet.

Nå ja, så bliver det spørgsmålet, om venstre eller folketingsflertallet skal bestemme Danmarks markedspolitiske orientering. Det varsler i denne forbindelse ikke alt for godt, at regeringspartiernes repræsentanter i folketingets markedsudvalg i går genvalgte hr. Anders Andersen til formand for udvalget. Hr. Anders Andersen er jo svoren tilhænger af det uopnåelige mål: dansk medlemskab af fællesmarkedet, endda isoleret, altså uden det øvrige Norden og uden England, og han har for kort tid siden endda krævet de nordiske forhandlinger afbrudt. Han er altså erklæret modstander af den markedsdagsorden, folketinget vedtog den 15. maj 1968, som han selv har stemt for, og som lød således:

„Idet folketinget tager økonomi- og handelsministerens redegørelse til efterretning, opfordrer det regeringen til at styrke bestræbelserne for et vidtgående og dynamisk nordisk økonomisk samarbejde, der naturligt tager sit udgangspunkt i en fælles nordisk politisk beslutning om dannelsen af et nordisk økonomisk fællesskab med en bred europæisk løsning som endemål.“

Denne dagsorden, der vedtoges med 154 stemmer mod 4, udtrykker den af folketinget fastlagte markedspolitik. Regeringen er forpligtet af den, og vi går ud fra, at

statsministeren uden vaklen vil arbejde for den. Han vil i hvert fald have støtte hertil fra folketingets store flertal.

Sigsgaard: Statsministeren og hans parti har jo næsten levet af at udbrede teorien om, at vi alle er i samme båd, at vi alle sammen har de samme interesser, at vi næsten er som én stor familie her i landet. Megen energi er brugt på at tilsløre modsætningsforholdene mellem klasserne.

Det var egentlig velgørende og sundt, da en ledende konservativ politiker for nogle år siden skar igennem al denne sentimentale og forførende snak med ordene: det gælder magten. Det er jo det rigtigste, der er sagt i dansk politik i mange år. Magtforholdene er afgørende f. eks. for indkomstfordelingen. De, der har den økonomiske magt, er naturligvis dem, der sidder på produktionsmidlerne; de har også den politiske magt. Selv om de kun udgør ganske få procent af befolkningen, er det deres interesser, de skiftende regeringer først og fremmest plejer. Det viser sig i indkomstudviklingen. Det økonomiske råds formandskab påviste i foråret, at arbejdernes realindkomster har været faldende i det sidste par år. Arbejderne kan altså købe færre forbrugsgoder nu end for to år siden, til trods for at produktionen af forbrugsgoder er steget kraftigt. Lønningerne er altså i realiteten sat ned. Det skattechok, som regeringspartierne nu har gennemtruffet, vil fortsætte denne udvikling. Arbejdere, funktionærer og tjenestemænd skal have deres købekraft skåret ned, bl. a. for at kapitalen kan forøge sin profit.

Det påstås jo gang på gang, at konkurrenceevnen næsten alene er afhængig af lønningerne. I tirsdags talte statsministeren om, at lønstigningerne skulle begrænses. Han sagde indkomststigninger, men i realiteten skrives der jo kun ind over for lønstigninger. Der tales om lønnen, men ikke om profitten, selv om dens størrelse også øver indflydelse på konkurrenceevnen. På den måde når ministre og industriledere